

“ΑΡΓΟΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ
Γ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. Α. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΑΠΟΚΟΜΜΑΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΤΑΚΗΣ Μ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
9 ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ (ΣΤΡΑ ΠΑΠΠΟΥ)

ΤΗΛΕΦ. 23-616

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΥ

Απόκομμα

21. ΜΑΡ. 1934

Χρονολογία

τὸ «Κοινωνιολογικὸν Λεξι-
κόν» δὲν εἶνε δυνατόν νά
καθορισθῆ ἐκ τῶν προτέ-
ρων εἰς πόσους τόμους καὶ
εἰς πόσας ἀκριβῶς σελί-
δας θὰ περιληφθοῦν αἱ λέ-
ξεις ἀπὸ τοῦ Α μέχρι τοῦ
Ω. Ἡ γενικὴ ἀπαίτησις
τῶν ἀναγνωστῶν μας καὶ
τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου
εἶνε νά μὴ περικόψωμεν
τάς λέξεις καὶ νά δώσω-
μεν τὴν μεγαλυτέραν δυ-
νατὴν ἕκτασιν εἰς τὸ μνη-
μειῶδες τοῦτο ἔργον.

3) Ἡ «Παγκόσμιος Φιλο-
λογικὴ Ἐγκυκλοπαιδεῖα»
ἐπίσης εἰς τὰς πρώτας σε-
λίδας τῆς περιέχει γενικὴν
φιλολογικὴν ὕλην, καὶ ἐν
συνεχείᾳ τοὺς κορυφαίους
τῆς φιλολογίας καὶ τῆς
τέχνης κατ' ἀλφαβητικὴν
σειρὰν, πρὸς εὐχερεστέ-
ραν παρακολούθησιν τοῦ
ἔργου ἀπὸ τοῦ ἀναγνώ-
στας μας.

Ἡδὴ τὸ ἔργον πραγμα-
τεύεται περὶ τῶν ξένων λο-
γίων καὶ καλλιτεχνῶν, θὰ
ἀκολουθήσουν οἱ ἀρχαῖοι
Ἕλληνες καὶ Λατίνοι, καὶ
μετ' αὐτοὺς οἱ Νεοἕλληνες
κατ' ἀλφαβητικὴν πάλιν
σειρὰν μετὰ τὰ καλυτέρα ἔρ-
γα των.

ΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ ΤΟΥ “ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΥ.”

Ἡ Πάπισσα Ἰωάννα

ΠΡΟΣ ΑΦΩΡΙΣΘΗ ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΗΣ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗΝ ΑΥΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ

11^{ON}

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, ἀμέ-
σως μόλις ξυπνήσανε, ὁ Φρου-
μέντιος καὶ ἡ Ἰωάννα κατεβή-
κανε ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολι γιὰ νὰ
ἐπισκεφθοῦν τὴν Ἀθήνα. Ἡ καρ-
διὰ τῆς Ἰωάννας κτυποῦσε δυ-
νατά. Περιέργεια καὶ φόβος τὴν
εἶχαν κυριεύσει καθὼς ἐσκέπτετο
ὅτι σὲ λίγο ἐπρόκειτο νὰ θου-
μάσῃ τὴν «κατείδωλον» ἐκείνην
πόλιν, τῆς ὁποίας μονάχα ἡ ὄ-
ψις ἦταν — κατὰ τὸν ἅγιον Γρη-
γόριο — ἐπικίνδυνη γιὰ τὶς ψυ-
χὰς τῶν χριστιανῶν, «ὡς ἡ θεὰ
τῆς πρώην χαριτοβρύτου καὶ φι-
λομειδοῦς ἐρωμένης εἰς ἄνδρα
νυμφευθέντα ἄσχημον καὶ συνω-
φρουμένην γυναῖκα». Ἀλλὰ οἱ
φόβοι τῆς δὲν ἐπραγματοποιηθή-
κανε. Πολὺν καιρὸ πρὶν οἱ εὐσε-
βεῖς αὐτοκράτορες τοῦ Βυζαν-
τίου εἶχαν κατεδαφίσει τὰ ἔργα
τοῦ Μύρωνος, τοῦ Ἀλκαμένους
καὶ τοῦ Πολυκλείτου. Οἱ διω-
γμοὶ ἐναντίον τῶν εἰδωλολα-
τρῶν ἐκράτησαν πολλὰ χρόνια.
“Ὅποιος ἔσφαζεν ἕνα πρόβατο
γιὰ τὴν οἰκογενειακὴν τὴν ἀνάγκη,
ἢ ὅποιος ἐπήγαινε λουλούδια
στὸν τάφο τοῦ πατέρα του, ἐκεῖ-
νος ποῦ μάζευε χαμομήλια μετὰ
τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἢ ἀρωμά-
τιζε τὸ σπῆτι τοῦ ἢ εἶχε κρεμα-

σμένο στὸ λαιμὸ τοῦ φυλαχτό,
ἀμέσως κατηγορεῖτο ἀπὸ τοὺς
«κουκουλοφόρους» κατασκόπους
ὡς μάγος! Καὶ τότε ἀλλοίμονο!
Δεμένο μετὰ βαρεῖες ἀλυσίδες τὸν
ἔστειλαν στὴν Σκυθούπολι, ὅ-
που εἶχε στηθῆ τὸ μακελεῖο τῶν
χριστιανῶν.

«Ἐκεῖ συνεδρίαζον εὐσεβεῖς
δικασταί, ἀμιλλώμενοι τὶς πλείο-
νας εἰδωλολάτρας νὰ ὀπτήσῃ
ἐπὶ ἐσχάρας.»

Οἱ δύο καλόγηροι, ἀκολουθοῦ-
μενοι ἀπὸ τὸν Θεωνᾶ καὶ ἀπὸ
πολλοὺς περιέργους ἐγύρισαν
ὅλη τὴν πόλι. Ἡ Ἀθήνα χωρὶς
τὰ εἰδωλα καὶ τοὺς βωμοὺς τῆς
ἔμοιαζε μετὰ «τὸν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσ-
σέως τυφλωθέντα Πολύφημον».
Στὴ θέσι ποῦ ἄλλοτε ἦταν ὑψω-
μένο κάποιο ἀγαλμα εἶχε μπη-
χθῆ ἕνας ξύλινος σταυρὸς, ἐκεῖ
ποῦ βρισκόντανε οἱ βωμοὶ εἶχαν
κτισθῆ μικροσκοπικοὶ ναοί. Τὰ ἐκ-
κλησιδᾶκια ἐκεῖνα «ὑπενθύμιζον
τὴν τεκτονικὴν βιομηχανίαν τῶν
καστόρων μάλλον ἢ τὸ μεγα-
λεῖον τοῦ ἀγνώστου Θεοῦ». Στὰ
πρόθυρα τῶν ναῖσκων καθόντανε
καλόγηροι καὶ ἄσκηται, οἱ ὅποιοι
ἔξυαν τὶς πληγὰς τῶν ἢ ἀρχαί-
ους καπύρους κι' ἐπάνω σ' αὐ-

τοὺς ἔγραφαν τὰ συναξάρια. Ἄλ-
λοι ἐπλεκαν καλάθια κι' ἄλλοι
ἐγευματίζαν μετὰ κρεμμύδια «εὐχα-
ριστοῦντες τὸν Θεὸν ὅτι ἐγεννή-
θησαν Ἕλληνες καὶ ὄχι βάρ-
βαροι.»

Τὸ μόνο ποῦ ἐθαύμαζαν οἱ δύο
ξένοι ἦταν ἡ κλασσικὴ ὠμορφιά
τῶν γυναικῶν. Τὸν αἰῶνα ἐκεῖ-
νον ἡ Ἀθήνα εἶχε γίνοι «ὁ γυναι-
κῶν τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατό-
ρων», οἱ ὅποιοι ἔπαιρναν ἀπὸ ἐ-
κεῖ τὶς γυναϊκῆς των, ὅπως καὶ
οἱ διάδοχοί των Σουλτάνοι ἀπὸ
τὴν Κιρκασία. Ἡ καλύτερευσις
τῆς ράτσας ἄρχισεν ἀπὸ τὰ χρό-
νια τῆς εἰκονομαχίας. Μόλις ἔφυ-
γαν τὰ Βυζαντινὰ εἰκονίσματα αἱ
γυναϊκες, ἀντὶ νὰ ἔχουν συνε-
χῶς μπρὸς στὰ μάτια τοὺς ἰσχνὲς
Παναγίους καὶ λιπόσαρκους ἀ-
γίους, σηκώνανε καὶ πάλιν τὸ
βλέμμα πρὸς τὰ ἀνάγλυφα τοῦ
Παρθενῶνος καὶ γεννοῦσαν παι-
διὰ ὅμοια μ' ἐκεῖνα.

Ἄλλο σχετικὸ παράδειγμα
φέρει ὁ Ροῖδης τὶς γυναϊκες τῶν
Ἑβραίων τραπεζιτῶν τῆς Πρωσ-
σίας, «αἵτινες ἀπὸ πρώϊας μέχρι
νυκτὸς μετρῶσαι τὰλληρα καὶ
φλωρία, φέροντα τὴν προτομήν
τοῦ βασιλέως Γουλιέλμου», γεν-
νοῦν παιδιὰ ποῦ τόσο πολὺ μοιά-
ζουν μετὰ τὸν μονάρχη, ὥστε δί-
κακα τὸν ὀνόμασαν πατέρα τῶν
ὀπηκῶν του.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὴν ὠμορφιά
τῶν γυναικῶν, οἱ δύο ἐρασταί
θαυμάζανε καὶ τὴν ἀσυνήθιστη
γι' αὐτοὺς σεμνότητα τῶν κορι-
τσιῶν. Τυλιγμένες οἱ κοπέλλες
στὰ μακρὰ πέπλα τῶ «συνε-
σφίγγοντο παρὰ τὴν μητρικὴν
πλευράν, ὡς ξίφος παρὰ τὸν μη-
ρὸν στρατιώτου», καὶ ἀντὶ νὰ